

esetében, amikor a teljesen fizetőképtelen csődtömeg tömeggondnoka nyakra-főre indítja a jóhiszemű hitelezők ellen a megtámadási pereket, nagy összegek erejéig, akik aztán, nehogy a tetemes ügyvédi költséget még pernyerés esetében is a sajátjukból kelljen megfizetni, inkább kiegyeznek a tömeggondnokkal s visszafizetik a kereseti összeg egy csekély részét, s a tömeggondnok aztán az így behajtott összegekben fedezetet talál — a saját tömeggondnoki díjai számára. Csődválasztmány hozzájárulása — csekélység! A tömeggondnok valóban rossz ügyvéd lenne, ha azt nem tudná megszerezni. Hiszen a támadóperek folytán „csődvagyon keletkezett”, tehát a támadóperek megindítása „a csődtömeg nyilvánvaló érdekében állott!”

4. Az 1914:XLIII. t.-c. 37. §-a értelmében: ha az ítélet a kereseti és viszontkereseti követelés érdemében dönt, az ítéleti illetéket mindkét követelés után külön le kell róni. Kinek? Nem, miként józan ésszel gondolni lehetne, annak, aki a viszontkereseti követelést érvényesíti, vagyis nem az alperesnek, hanem azt is a felperesnek, tehát annak a félnek, aki a viszontkereset érvényesítésére semmi befolyást nem gyakorolhat. Minden alperes tehát minden pörét megnyeri, ha oly mértéktenül nagy összegű viszontkeresetet tud támasztani, amelynek érdemleges tárgyalása elől a bíróság nem zárkozhatik el (Pp. 189. §.) és amelynek ítéleti illetéke lerovása elől a felperes kénytelen megfutamodni. Ha a felperesi ügyvéd erre nem gondol és ítéletre kerül a sor, van mit hallania ügyfelétől. Ha azonban gondol rá és hátrálásra bírja a felét: megmarad a „tüske” és a fogadkozás, hogy „ehhez az Angstmeierhez se viszem többé az ügyemet...”

Valóban: ügyvédnek lenni jó.

M.

Jogirodalom.

Hazai jogirodalom.

Magánjog. Vezérfonal a Magyar Magánjogból tartott egyetemi előadásokhoz. Irta: *Kolosváry Bálint*. Budapest, Studium, 1927. Második, részben átdolgozott és bővített kiadás. A jeles szerző, aki immáron a hazai magánjogi tudomány legelső koryfeusai közé tartozik, konciz rövidséggel foglalja össze e műben, 492 oldalon, a mai magyar magánjog leglényegesebb tantételeit. Egyetemi tanulmányok céljára készülvén a könyv, a felvetett kérdések tárgyalásmódja szigorúan alkalmazkodik a didaktikus célhoz: nem problémákat akar felvetni és

megoldani, hanem a jogtanulónak megadni a szükséges ismereteket és tájékozódást. Ezért a mű a magánjogot mintegy sztatikai helyzetében mutatja be, s az olvasó, ha máshonnan nem tudja, sejtelmet sem nyer arról a forrongó, kételyekkel, bizonytalansággal és máról-holnapra megváltozósággal tele állapotról, amelyben magánjogunk ma van. Szemléltetőül elég utalnunk a kölcsönvalorizációról szóló fejtegetésre (248. l.), amely megváltozhatatlan tantételként hirdeti a felértékelés kizárását, amikor pedig a kir. Curia e kérdésben még csak öszszel fog teljes ülésben állást foglalni. Vitatkozni lehet afelől, vajjon a magánjog e beállítása didaktikai szempontból is helyes-e. Magánjogtudományunk nesztora, *Grosschmid*, kétségkívül más állásponton van, mert arra is tanít, hogyan lehet — miként annakidején mondotta — „a paragrafusnak kitekerni a nyakát.“ Nagy érdeme a könyvnek mindenesetre a jogtételek világos és lehetőleg egyszerű formulázása, ami a kezdő jogász számára éppen a magánjog bonyolódott és szubtilis tételeinek szövevényé középette megbecsülhetetlen előny. *M.*

Kezesség. Irta: *dr. György Ernő*, az OHE ügyvezető-igazgatója. TEBE-könyvtár, 31. szám. Ára 2.50 pengő. *Dr. György Ernő*t hivatali működése terelte a kezességi problémák felé, ami megéreződik azon, hogy elvi keretül a kezességnek a praeventiv hitelvédelem terén való fontosságát domborítja ki, hogy praktikus tanácsaiban ennek az elvi keretnek a követelményeit akarja kiszorgálni és hogy a kezességnek a kényszeregyességi eljárással való összefüggéseit behatóan tárgyalja. De ezen az összefüggésen túl is kiterjed figyelme a kezesség teljes probléma-körére. A füzet gyakorlati célokat szolgál, de szerző azt a helyesen felismert elvet követi, hogy az elméleti tisztaság is gyakorlati érdek. A könyvet jogászok és a laikus közönség egyaránt haszonnal forgathatja. Stílusa tiszta és világos, élesen elkülöníti mondanivalóiban azt, ami egyéni vélemény és általánosságban érvényesülő felfogás. Ez utóbbiakat illetően megbízható informátorként jelentkeznek. A füzetet iratminták rekesztik be, amik annak gyakorlati használatát könnyítik. A könyv érdemét kívánjuk megbecsülni, ha néhány apróbb és néhány részletesebb kritikai megjegyzést teszünk.

Az apróbb megjegyzések: a váltókezességnél épp a könyv oktató jellegénél fogva megemlitendő lett volna, hogy a gyakorlati életben a váltókezesség ritkán fordul elő. Ami a gyakorlati életben sűrűn fordul elő, hogy valaki — kezesség-vállalási szándékkal — más valakiért váltót ír alá, mint kibocsátó, forgató, úgy ez váltójogilag nem esik a váltókezesség alá. Váltókezesség csak akkor keletkezik, ha alakilag magán a váltón is kezesi váltónyilatkozat történt. Amikor szerző azt írja, hogy „a nő férje beleegyezése nélkül is vállalhat kezességet külön vagyona tekintetében“ (23. l.), a külön vagyona utalás olybá tünteti fel a dolgot, mintha a nő kezesség-vállalási cselekvőképessége korlátolt volna.